

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **Z. L., s. r. o., IČO X**
sídlem N. v. 218, X O.
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Doležalem
sídlem Mazovská 476/2, 181 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2024, č. j. KUŽL 25288/2024

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13. 3. 2024, č. j. KUŽL 25288/2024 se ve výroku III. **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Petra Doležala, sídlem Mazovská 476/2, 181 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobkyně požádala Městskou policii Valašské Meziříčí (dále „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „InfZ“), o poskytnutí informací k rychloměru nacházejícímu se na V. ulici ve V. M. Konkrétně požadovala: 1) *kupní smlouvu a fakturu, jejímž předmětem je nákup úložiště, na které jsou ukládány fotografie pořízené tímto rychloměrem, a 2) snímek, který rychloměr pořídil dne 17. 6. 2023 v čase 9:18 hod., včetně jeho metadat.*

2. Povinný subjekt poskytl žalobkyni požadované informace v anonymizované podobě. Žalobkyně ale s mírou anonymizace nesouhlasila, a proto na její žádost vydal povinný subjekt dne 9. 2. 2024 rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ.
3. Žalobkyně proti rozhodnutí povinného subjektu brojila odvoláním, o němž žalovaný rozhodl ve výroku specifikovaným rozhodnutím tak, že řízení v části zastavil (výrok I.), v části přikázal povinnému subjektu poskytnout požadované informace (výrok II.), a ve zbytku zamítl odvolání žalobkyně *týkající se anonymizace jména a příjmení zaměstnance společnosti A. p., a. s. včetně jeho telefonického a emailového kontaktu, anonymizace vlastnoručních podpisů smluvních stran a jména a příjmení osoby, jež vytvořila poskytnuté faktury*, a v tomto rozsahu rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

II. Obsah podání účastníků

4. Žalobkyně žalobou požadovala, aby soud zrušil výrok III. rozhodnutí žalovaného, jenž je podle ní nezákonný v části, jíž žalovaný potvrdil postup povinného subjektu spočívající v anonymizaci vlastnoručních podpisů smluvních stran v rozsahu podpisu osoby oprávněné jednat za město V. M., konkrétně starosty obce. Povinný subjekt pouze bez bližšího vysvětlení odkázal na § 8a InfZ a nařízení (EU) č. 2016/679 (GDPR), avšak podle žalobkyně se omezení poskytování údajů o fyzických osobách ve smyslu § 8a odst. 1 InfZ nevztahují podle odst. 2 téhož ustanovení na osobní údaje o zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho úřední činnosti, což je právě případ podpisu starosty pod smlouvou, kterou za 1,3 mil. Kč koupil server pro obec. Žalovaný pak pouze označil postup povinného subjektu za správný s dovětkem, že v případě poskytnutí těchto podpisů by hrozilo jejich možné zneužití, což je ale závěr nepřezkoumatelný, neboť jej žalovaný neopřel o žádný právní předpis a ani jinak neodůvodnil, z čeho dovodil, že by měl být podpis starosty zneužit, resp. zda existuje důvodné podezření, že by tak měla žalobkyně učinit. Jediné ustanovení omezující poskytnutí informace z důvodu jejího možného zneužití je podle žalobkyně § 11 odst. 3 InfZ, který se ale týká jen informací získaných povinným subjektem od třetí osoby v rámci kontrolní činnosti, takže na posuzovaný případ nedopadá.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Vlastnoruční podpis na smlouvě je podle něj biometrickým údajem, který se vztahuje výhradně k osobě starosty Bc. R. S., sám o sobě nevypovídá o výkonu veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ, a tudíž na něj bylo třeba vztáhnout i § 8a odst. 1 InfZ, přičemž nebyl dán žádný důvod pro poskytnutí tohoto osobního údaje dle čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR. Postup povinného subjektu byl tudíž správný, neboť tento údaj podléhá zákonné ochraně, kdy s ohledem na to, že je povinný subjekt povinen poskytované informace podle § 5 odst. 3 InfZ zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup, mohlo by dojít k šíření tohoto biometrického údaje starosty a k jeho případnému zneužití (např. kopírování podpisu). Současně podle žalovaného nebyla žalobkyně neposkytnutím tohoto osobního údaje nijak zkrácena na svých právech, neboť jí byla poskytnuta požadovaná informace a účel InfZ byl v dostatečném rozsahu naplněn.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

7. Předně krajský soud uvádí, že součástí žaloby bylo i vysvětlení žalobkyně, proč o poskytnutí podpisu starosty obce na předmětné smlouvě usiluje a jaké skutečnosti zakládají její pochybnost o tom, že smlouva byla vůbec podepsána, a součástí vyjádření k žalobě zase odmítnutí důvodnosti těchto pochyb. Touto polemikou se však krajský soud nezabýval, neboť cíl sledovaný žádostí o informace není při posuzování žádosti o informace rozhodný. Žadatel není povinen v žádosti povinnému subjektu sdělovat, k čemu požadované informace hodlá využít, a povinný subjekt není oprávněn při posuzování existence výluk z informační povinnosti legitimitu cílů žadatele hodnotit, s výjimkou postupu podle § 11a odst. 1 InfZ, tj. odmítnutí poskytnutí informace pro zneužití práva, jímž v posuzované věci nebo argumentováno žalovaným ani povinným subjektem.
8. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tím trpí rozhodnutí správního orgánu podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) mj. tehdy, není-li zřejmé, jakou právní normu správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je pak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod [28]).
9. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí ze dne 9. 2. 2024, jímž částečně odmítl žádost žalobkyně, ocitoval § 8a odst. 1 InfZ, uvedl, že žalobkyně požadovala poskytnutí informací, které obsahovaly osobní údaje fyzických osob (jména a příjmení, podpisy, telefonní čísla, e-mailové adresy registrační značku osobního motorového vozidla), dále uvedl, že předpisem upravujícím ochranu osobních údajů je především nařízení GDPR a zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, a poté ocitoval čl. 4 nařízení GDPR. Následně povinný subjekt uvedl, že neshledal „žádný z důvodů zpracování uvedených v čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR a současně povinný subjekt nemá od dotčené osoby souhlas k poskytnutí požadovaných informací“, takže je vůči těmto údajům splněn důvod pro částečné odmítnutí žádosti.
10. Žalobkyně v odvolání namítla, že povinný subjekt nezohlednil § 8a odst. 2 InfZ, ten žalobkyně v odvolání ocitovala a uvedla, že v daném případě se jednalo o žádost o informace, kde šlo o údaje o veřejně činné osobě, které vypovídají o její veřejné/úřední činnosti.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4) označil námitky žalobkyně týkající se anonymizaci údajů vztahujících se k veřejně činným osobám za důvodné. Uvedl, že povinný subjekt postupoval v rozporu s § 8a odst. 2 InfZ, když v poskytnuté smlouvě o pořízení hardware anonymizoval údaje vztahující se k starostovi města a zaměstnanci města (tedy zaměstnanci veřejné správy), který je dle předmětné smlouvy oprávněn za město jednat ve věcech technických, a stejně tak za údaje nepodléhající jakékoli ochraně (a tudíž nezákonně anonymizované) označil žalovaný veškeré údaje o společnosti A. p., a. s. (vyjma údajů o zaměstnanci této společnosti), číslo bankovního účtu města a data podpisu smlouvy. Následně pak žalovaný uvedl: „Ve vztahu k poskytnutým fakturám je nutné konstatovat, že správní orgán postupoval správně, když anonymizoval údaje o osobě (jméno a příjmení), která vytvořila předmětnou fakturu, neboť tyto údaje podléhají zákonné ochraně. Také postup povinného subjektu v případě anonymizace podpisů smluvních stran je nutné vyhodnotit jako postup správný, neboť v případě jejich poskytnutí by brožilo jejich možné zneužití.“

12. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí skutečně přezkoumat nelze, a to ani ve spojení s odůvodněním obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí ve vztahu k anonymizaci podpisu starosty V. M. pouze označil za správný postup povinného subjektu s dovětkem, že by v případě poskytnutí tohoto podpisu hrozilo jeho možné zneužití. Žalovaný však neposkytnutí požadované informace pro „hrozbu možného zneužití“ nepodřadil pod žádnou zákonnou výlukou z poskytování informací, tj. neidentifikoval žádné ustanovení InfZ, či jiného právního předpisu, které by umožňovalo povinnému subjektu neposkytnout požadovanou informaci pro takovou hrozbu. Současně lze žalobkyni přisvědčit, že žalovaný také nijak neodůvodnil, z čeho dovedl, že by měl být podpis starosty zneužit, resp. že by cokoli zakládalo důvodné podezření, že by tak hodlala učinit sama žalobkyně. Přesvědčivé odůvodnění neposkytnutí požadované informace pak schází tím spíše, že žalovaný přisvědčil žalobkyni v tom, že se podle § 8a odst. 2 InfZ na osobní údaje o veřejných funkcionářích nebo zaměstnancích veřejné správy vypovídající o jejich veřejné nebo úřední činnosti výluka upravená v § 8a odst. 1 InfZ nevztahuje. Následně však nijak nevysvětlil, proč právě na vlastnoruční podpis takové osoby není třeba, resp. nelze § 8a odst. 2 InfZ aplikovat a proč je v tomto případě postup povinného subjektu (tj. pravděpodobně užití § 8a odst. 1 InfZ) správný. Současně nebylo možné čerpat žádné doplňující úvahy z rozhodnutí prvostupňového, neboť povinný subjekt argumentoval pouze § 8a odst. 1 InfZ, absencí důvodu k poskytnutí informací podle § 6 odst. 1 nařízení GDPR a absencí souhlasu od dotčené osoby, a to bez jakéhokoli bližšího odůvodnění a obecně ke všem údajům, které (i podle žalovaného) nezákonně anonymizoval.
13. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů sice nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky, v této věci však podle závěru krajského soudu správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí neuvedly takové úvahy, jimiž by v dostatečně konkrétní míře vysvětlily, proč podpis starosty obce na smlouvě nelze v režimu InfZ poskytnout a je třeba jej znečitelnit.
14. Podrobnější argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednit nemohl. Důvody rozhodnutí musí být seznatelné z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, popř. lze v duchu zásady jednotnosti řízení připustit i doplnění chybějícího odůvodnění v rozhodnutí odvolacího orgánu. Deficity odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí ale podle konstantní judikatury nelze dohánět až ve vyjádření k žalobě (viz rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 58/2016-25).
15. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak vylučuje možnost soudu se věcně zabývat námitkami zpochybňujícími správnost právního posouzení. Přezkum nepřezkoumatelného rozhodnutí je totiž pojmově vyloučen. Přezkoumal-li by soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).
16. Z téhož důvodu nemohl krajský soud také postupovat podle § 16 odst. 6 InfZ, tj. vydat tzv. informační příkaz. Judikatura totiž vychází z toho, že soud může nařídit poskytnutí informace pouze ve chvíli, kdy je rozhodnutí přezkoumatelné (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013-53, či rozsudek ze dne 28. 2. 2024, č. j. 2 As 96/2023-92, bod 47).

IV. Závěr a náklady řízení

17. S ohledem na shora uvedené soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost, zrušil žalobou napadený výrok III. rozhodnutí žalovaného a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
18. Krajský soud si byl vědom skutečnosti, že žalobkyně nenapadla výrok III. rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, nýbrž jen ve vztahu k anonymizaci podpisu starosty obce, avšak v posuzovaném případě považoval soud s ohledem na jeho slovní vyjádření tento výrok jen velmi obtížně dělitelný tak, aby neutrpěla jeho srozumitelnost. Proto krajský soud k oddělení žalobou napadené části výroku III. rozhodnutí žalovaného nepřistoupil.
19. S ohledem na skutečnost, že předmětem sporu mezi účastníky je jediná právní otázka týkající se grafického znázornění vlastnoručního podpisu oprávněné úřední osoby, upozorňuje krajský soud na skutečnost, že se touto otázkou recentně zabýval NSS v rozsudku ze dne 14. 2. 2025, č. j. 1 As 300/2024-41, č. 4673/2025 Sb. NSS. Setrvá-li nicméně žalovaný na svém právním názoru o oprávněnosti anonymizace vlastnoručního podpisu starosty obce na smlouvě uzavírané v rámci výkonu jeho funkce, bude povinen v novém rozhodnutí jednoznačně identifikovat právní normu, kterou na daný případ informační výluky použije, vyložit ji a přiléhavě na daný případ aplikovat. V takovém případě také žalovaný rozdělí tento výrok do dvou samostatných částí, přičemž v první rozhodne o zamítnutí odvolání žalobkyně a potvrzení rozhodnutí povinného subjektu v části, již žalobkyně žalobou nenapadla (naopak se s ní výslovně ztotožnila) a v druhé rozhodne právě o sporném podpisu. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaného s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázal k náhradě jí účelně vynaložených nákladů, jež spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech na zastoupení žalobkyně advokátem. Ty sestávají z odměny advokáta za poskytnuté úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (neboť veškeré úkony právní služby učinil advokát do 31. 12. 2024, viz § 15 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025), v podobě přípravy a převzetí zastoupení a podání žaloby, přičemž za každý úkon náleží zástupci žalobkyně odměna podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč, tj. celkem 6 200 Kč, a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů i částka odpovídající této dani ve výši 21 % z částky 6 800 Kč, tj. ve výši 1 428 Kč. Celkové náklady žalobkyně tak činí 11 228 Kč (3 000 + 6 200 + 600 + 1 428). K zaplacení této částky stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku a místo plnění určil soud podle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 18. listopadu 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

